

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 151.

Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366057248.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Uden at røbe denne Følelse for noget Menneske, nærrede hun den nu, til den beherskede alle hendes Tanker, og med den kom hin Stemning tilbage, hvori Begjerligheden efter en skøn Ansigtsform havde kastet hende ind i den Forestillingshvirvel, der endte med Feberfantasier og en hidsig Sygdom. Fantasilivet fra hin legemlige og aandelige Udviklingsperiode dukkede nu friskt og fornyet op i hendes sind. Blandt flere Billeder i hendes Værelse stod der en god Afstøbning i formindsket Størrelse af Thorvaldsens Daabsengel, som man saa ofte havde smigret hende med, at hun lignede. I en Skuffe havde hun forvaret det Portrait, som Fætter Jørgen havde tegnet af hende for tre Aar siden. Dette tog hun nu frem og sammenlignede det baade med Daabsenglens Ansigt og med sit eget Speilbillede. Hvad Formernes Skjønhed, Reenhed og Harmoni angik, havde det vel betydelige Mangler og havde ikke den fjerneste Lighed med det ideale Kunstværk, hvorimod det besad en fjern, men umiskjendelig Lighed med Grundformerne i hendes nuværende Ansigt. Den Mangel paa Forhold og Harmoni, det fornemmelig led af, var dog saa betydelig formindsket ved det naive, uskyldige, livlige og følelsesfulde Udtryk, en kjærlig Opfattelse havde lagt deri, at det nu næsten 152 behagede hende meer, end hendes nærværende smukt uddannede Ansigt. Under denne Sammenligning mellem hendes Barneansigt og hendes nærværende Udseende var det hende som Barndomslivet gjenfødtes i hendes Indre, og selv hvad hun ansaae for Drømme og Fantasier fra hin Tid, blev hende atter virkeligt Hun huskede paa sin Gudmoder og hendes Eventyr; hun syntes igjen at see hendes Bolig i Skoven, med Humlerankerne om Muren, og de smukke Roser og Lilier i den lille maanelyse Have; hun saa Stuen med Alkoven og Bordet med den hemmelighedsfulde Bog; hun saa det blanke Messingfad med det hvide Sand og de gaadefulde Tegn i Sandet, hvori hun lagde sine smaa Fingre; hun saa Lysglimtet og følte ligesom paany den electricke Prikken i Fingrene, som da hun udsagde hin mægtige Aands Navn, der skulde give hende Tryllemagt. Uvilkaarlig betragtede hun sine Fingre og begyndte, med Billedet af sit Barneansigt for sig, at berøre sit Ansigt for Speilet, ligesom for at give det Noget af det tabte Udtryk tilbage. Formerne rørte hun dog ikke ved: de syntes hende virkelig smukke, men kun kolde og udtryksløse. At det kun var ved Solens Opgang eller Nedgang, de fortryllede Fingre havde Magt, syntes hun at have glemt, og uden at agte paa Tiden, gjentog hun ofte uvilkaarlig, naar hun var ene, hin modellerende Berørelse især af Trækkene om hendes Mund.